

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lovgivningen om en Laanefond for kortfristede Prioritetslaan.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2605; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 33).

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri repræsentere Indenrigsministeren.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hans Hansen: Paa Grund af det høje Kursniveau, der har været raadende de sidste 2 Aar, er der ikke givet Laan efter Loven om kortfristede Prioritetslaan siden Oktober 1940, men fra alle Sider er der givet Tilslutning til en fortsat Lovgivning paa dette Omraade, idet man anser det for en betydelig Fordel for Byggeriet at have Mulighed for at kunne faa Laan fra Laanefonden, for saa vidt et Kursfald paa Kreditforeningsobligationer skulde gøre saadanne Laan ønskelige.

Ved Sagens Behandling i Fjor blev der saavel under Forhandlingerne her i Tinget som i Udvalgets Betænkning givet Udtryk for Ønsket om, at Loven blev gjort mere permanent. Den højtærede Indenrigsminister udtalte i sin Tale ved nærværende Lovforslags Fremsættelse, at Ministeren intet havde imod, at Mulighederne for at overvinde de Vanskeligheder, som vil være forbundet med at forlænge Loven for et vist Aaremaal, prøves i Forbindelse med Lovforslagets Behandling. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for dette Tilsgagn og vil ved Forhandlingens Slutning foreslaa, at Lovforslaget henvises til Udvalgsbehandling. Under en saadan Udvalgsbehandling haaber jeg, det maa lykkes at faa givet Lovforslaget en saadan Form, at der skabes Mulighed for vedvarende at give kortfristede Prioritetslaan, naar Kursniveauet gør saadanne Laan paakrævede.

Elmqvist: Loven om kortfristede Prioritetslaan blev, saaledes som det er sagt, gennemført i 1940 som en Hjælp til de Bygherrer, der stod over for at skulle optage Kreditforenings- og Hypotekforeningslaan, og som grundet paa den lave Kurs, Obligationerne dengang laa i som Følge af Krigsforholdene, maatte imødesee et betydeligt Kurstab. Som en saadan

Hjælpeaktion i en midlertidig vanskelig Situation har Loven sin naturlige Berettigelse. Som vi alle ved — det blev ogsaa udtalt af den foregaaende ærede Taler (Hans Hansen) —, har Obligationskurserne siden den Tid gjort Loven overflødig, men den er altsaa alligevel blevet fornyet, for at den kunde være til Disposition, hvis der igen skulde blive Brug for den.

Som det ogsaa er nævnt, blev der under Sagens Behandling sidste Gang i dette høje Ting over for Ministeren udtalt Ønske om en Overvejelse med Hensyn til at faa Loven gjort mere permanent. Rent umiddelbart lyder det meget tiltalende med en saadan permanent Lov, der gør det muligt for Laantagere i en Tid, hvor Kurserne ligger saaledes, at en Realisation af Kasseobligationerne vil medføre et forholdsvist stort Tab, at kunne vente med at optage det endelige Laan, til Kursen eventuelt har rettet sig; men gaar man denne Tanke nærmere efter i Enkeltheder, vil man blive klar over, at medens en saadan Lovs Konsekvenser er til at overse i en Krisetid, bl. a. fordi man har begrundet Haab om, at Depressionen ikke skal vare alt for længe, bliver Spørgsmaalet straks vanskeligere, hvis man vil gaa til at give Laantagere Adgang til at optage kortfristede Laan for at undgaa et betydeligt Kurstab i en Periode, hvor et lavere Obligationniveau er af mere permanent Natur. Der kommer derved i højere Grad et Spekulationsmoment ind, som nemt kan føre til endnu større Tab for Laantagerne, hvis det lave Kursniveau bliver af længere Varighed, og som kan føre til Krav til Staten om en Forlængelse af de kortvarige Laans Varighed og til Optagelse af kortvarige Laan i et saadant Omfang, at det langt overstiger, hvad det kan være naturligt for Staten at yde Bistand til. I Begrebet kortfristet Laan ligger jo netop dette, at Laanene skal være kortvarige, men er Forholdet det, at den lave Obligationkurs ikke blot vedvarer, saa længe de kortfristede Laan løber, men maaske i en længere Aarrække, vil der nemt fra de skuffede Laantageres Side opstaa Krav om at faa de kortfristede Laan forlænget Gang paa Gang; og de Konsekvenser, dette kan føre med sig, kan efter min Mening være meget farlige. Derfor har det heller ikke, skønt dette Problem om en permanent Ordning med Hensyn til kortfristede Laan Gang paa Gang har været rejst, hidtil været muligt at finde en Løsning ud over den rent midlertidige Løsning, vi altsaa fik i Februar 1940. Imidlertid maa